

LO MESTRE TITIS

SENMANARI HUMORISTICH Y SATIRICH DE BONA MENA
DONARÀ LLISSONS CADA DISSAPTE

Se trobarà en tots los kioscos y demás llochs de venta de periódichs

Número solt: 5 céntims; número atrassat: 10 céntims

SUSCRIPCIÓ

En Barcelona: semestre, 2 pesetas	En provincias: semestre, 2'50 pesetas
» » un any, 3 »	» » un any, 4'00 »
Extranger: semestre, 3 pesetas	

Administració: Fontanella, 5, entressol, 1.ª — La correspondencia al Administrador

SANT JORDI.... MATA L' ARANYA

Per matar aquest malehit monstre que ha xuclat mes sang que aigua no hi há en lo port, es necessari donarli una *ingecctó* fonda..... molt fonda, dret al cor.....
Y ab una *xeringa* com la que porta aquest *camarada*.

LA SANTA MISSIÓ

Obligats á retirar á última hora la *Crónica*, per causas agenas per complert á nostra voluntat, ens cab l' honra de dir que la Santa Missió ha tingut un coronament magnífich y consolador.

Los que lo diumenge passat assistiren á la Sagrada Taula, foren 41.400, segons los datos que se 'ns han facilitat en las Iglesias.

¡Viva la Religió Católica!
¡Viva 'l Papa Lleó XIII!

¡No ha mogut poca polvoreda l' assistencia dels vint sacerdots al meeting de Badajoz!

Mes, aixó que algún periódich ha fet constar com una especie de assentiment del clero á la política de 'n Silvela, arriant fins á afirmar que 'l senyor Bisbe de Madrid era un silvelista rabiós, ha servit de un gran profit, puig que ha donat lloch á que 'ls dignes Penitenciari y Doctoral de Badajoz fessin una pública protesta de fe y reneguessin del lliberalisme en totes sas formas y manifestacions.

Se posa per fi en evidencia, que aquells illustrats sacerdots, no pensant que 'l seu acte pogués ser motiu d' escándol, assistiren al meeting atrets per la curiositat d' oír un orador elocuent, ab la mateixa santa innocencia que nosaltres aném al Parch y 'ns mirém las fieras.

Ni mes, ni menos.

Lo que no sabém nosaltres, es si 'ls dos ó tres sacerdots que cada dia fan tertulia en un Círcol fusionista d' aquesta ciutat, frecuentan aquell lloch ab innocencia entera, ó per algún fi determinat. Perque aquí á Barcelona, també couhen favas.

Mes, deixant aquest assumpto, y com ni l' eminentíssim Cardenal Sancha, ni 'l venerable Prelat de Madrid han de baixar al terreno de la premsa per negar las afirmacions fetas per un periódich, de que 'l primer era acérrim sagastí, y 'l segón, com he dit, entusiasta silvelista, nosaltres que vivim en aquesta baixa esfera, afirmém y assegurém que ni 'l eminentíssim Cardenal Sancha es sagastí, ni 'l Prelat de Madrid es silvelista.

¡Primer morirían mil voltas!

¿Es possible ficar dintre d' un cabás lo sol y las tenebras?

¿Es possible que un sacerdot, y no dihem un Bisbe, s' afilihi á un partit lliberal?

No, no y no.

Un sacerdot no pot ser ni sagastí, ni silvelista, ni romerista, ni res d' aixó; primer rompería la sotana en mil trossos ans que ser lliberal, perque 'l lliberalisme está condemnat per la Iglesia y no es possible per un sacerdot ni per cap católich transigir ab los errors que han sofert l' anatema de nostra Santa Mare la Iglesia.

Me dirán alguns que be hi hagué un Poyatos que fou un valent lliberal.

Es veritat. Però hi hagué també un Judas entre 'ls dotze apóstols. ¿Qué té d' estrany que entre 'ls mils sacerdots espanyols hi haigi un Poyatos?

Pitjor per éll.

Los manifestos están avuy á l' ordre del día.

Després del de 'n Romero Robledo, ha vingut el de 'n Silvela-Pidal.

¿Y qué 'ns diuhen de nou aquests dos simpátichs *clonvs*?

Res. Quatre vulgaritats més ó menos ben pintadas més ó menos ben ditas, aixó sí, pero res de profit, res que dongui una mica de llum sobre 'ls pavorosos problemas que s' han de resoldre.

¿Que ells respectarán tots los compromisos contractats pels governs actuals?

¡No calía fer semblant afirmació!

Lo que aquí importa, es atrapar el poder, empuñar la cullera y afartarse.

Per los polítichs lliberals, siguin de la casta que s' vulgui, no hi ha mes Patria que la tripa.

Aquesta es la verdadera Patria.

Lo demás son trons y armas al hombro.

Un benvolgut correligionari que viu á la Cort ens ha remés un retrato dels que á Madrid han mogut tanta xareca.

La veritat es que 'l nostre amich, ha tingut una humorada terrible.

Quan un de aquests retratos, que com saben nostres lectors, representa á Weyler, y mirat contra claró 's veu á Don Carlos montat á caball, va ser presentat á una alta persona de Madrid, aquesta va fer grans espavientos y se 'l contemplá mitja hora de carrera.

¡Oh mon Dieu!—exclamava. ¿Qué vol dir eixa sombra que 's veu? ¡Oh! Será necessari que 'm veigi altre volta ab lo Nunci Apostólich, y encare que sigui de quatre grapas, demanarli qué fan á Roma, que 's determinin á excomunicar als carlistas, que 'ls maleixin com á las cucas.

¡Quín somni mes horrorós degué tenir aquella nit la esmentada persona....!

A.

TRÁGALA

Los vehins de Barcelona (cristians de *bona font*), havém vist en eixos días consagrats á las *Missiões*, la maldat que 'ns enverina matsinant los nostres cors. Encisats ab la oratoria d' elocuentes predicadors, havém vist los mil defectes, los pecats y vils passións, condemnant l' ánima nostra fent sa eterna perdicció.... y havém fet tan bons propósitos, y havém pres resolucions de jamay voler ser víctims de la infamia y traició del impur lliberalisme que famélich, com lo llop disfressat ab pell d' ovella nos atrau fals y enganyós. ... May tampoch lo masonisme tindrà entrada en nostres cors, per mes que 'ns tenti ab sofismes y com imán pahorós pretenga, vil, arrastrarnos entre vicis, fang, y llot.... socavant nostra part flaca com diable tentador, que 's gloria perdent homens condemnats per fer son goig.... Advertim que ab tals propósitos no s' inventa res de nou puig que sempre nostra mira, nostre anhel, nostre conhort ha sigut are y de sempre lograr nostra salvació.... Mes, avuy que la conciencia ha fet *bugada* de tot, ab la calma indispensable y ab tranquilitat al cor, disertém com *sotto voce* lo qu' hem aprés en sermons. Be es vritat que de la terra no esperém pas res de nou, vritat es que nostra dicha y el consol nostre mellor, es la benaventuransa que 's disfruta al altre mon.... mes, també es molt cert que 'ls homens per lograr tal condició es precis que ací en la terra, procurém antes que tot cumplir debers inviolables manats per Deu algun jorn, y cumplim en nostre próxim la mes hermosa missió que Deu nos te reservada practicant obras d' amor. Donchs si som tan bons católichs com volém ser, de debó, debém mostrarho á las claras y devant la fas del mon. No volguém ni mitjas tintas ni volguém mitjos colors; si som *blanchs*, donchs fora 'ls *negres*: no volguém *vermells* ni *grochs*, ni cap altre colorayna en assumpto relligiós. Y aquí ve la consecuencia mes clara que 'l mateix sol. Si tenim nostre fe *blanca* y cap taca la confón, ¿podrém ser com á polítichs de cap mes altre color? Aixó may; corren parellas nostra fe y las conviccions; van unidas la conciencia

ab lo pensament y 'l cor.... y de aquesta unió ditchosa, de aquest llas tan sant y fort, naix ardent foguerada que alenta als bons espanyols; fent bullir dintre las venas la sang de nostres majors. Abrassém, donchs, la bandera y 'l lema mes sant del mon; primer Deu; després la Patria y.... las nostras tradicions.

FLÓSTICH.

DE HISENDA

VERDADERAMENT espanta contemplar las crisis per que atravessa Espanya. Devant de las desventuras de la Patria que vessa á dolls la sang dels seus fills y l' or de las sevas butxacas sens profit ni honra, un

no pot menos de cargolarse de horror y espant.

¿Sens honra ni profit, he dit?

Sens honra, perque en Filipinas si resulta veritat del tot la tan cacarejada pau, ha sigut una pau comprada á pes d' or; una victoria en que hi deixém l' honor magullat, la dignitat malmesa, lo brill de las armas espanyolas empanyat; fins hi havém deixat trossejada la serietat del caballeresch carácter espanyol.

Lo drama trist y sangrient que tenia lloch en l' archipiélach filipí ha degenerat en sainet *cómich-bufo*, en el qual Espanya ha representat lo paper de *tonto* y l' Aguinaldo el destinat á pendrel'hi el pel.

O Aguinaldo s' ha cregut seriament derrotat per la forsa de las armas espanyolas, en qual cas no hi cabían *propinas* ó millóns, ni menos entusiasmes ni vivas á donya Cristina pels insurrectes, ni banquetes ni cosserolas en l' ayre, o Aguinaldo es un farsant, un hipócrita, un embustero, un vividor, un pillo de set solas que ha embaucat uns quans mils tagals per pescar un bussot ple d' or per xalársela.... fins que se li haigi acabat y torni á las andadas.

Que per lo vist, las insurreccions se converteixen avuy en una especie de negoci... fi de sigla.

Lo mateix podém aplicar á Cuba. Vindrà tal volta la pau, pero una pau deshonorosa, perque vindrá ¡si vel deixant un rastre de sang; vindrá després de una capitulació deshonorosa y vergonyant com es la concessió de la autonomia; vindrá després de deixar al exercit escarnit per los enemichs d' Espanya; vindrá després de una derrota moral que ompla de llot las institucions y 'ls governs que la sostenen. Y he dit també sens profit, perque lo succehit en Filipinas no es mes que un compás d' espera per una próxima insurrecció més potent y formidable que la actual. En Hong-Kong hi ha 'l cuartel real dels caps pares de la insurrecció filipina; allí altre volta 's conspira en las logias masonicas, foco d' ahont surten *tots* los *crims* que 's meditan contra la patria y contra la religió sacrossanta.

Sens profit també será la pau de Cuba, perque després de haver tancat aquell mercat als productos de la península, dintre de poch y ab lo poderós ausili dels Estats Units, se 'ns declararán independents aquellas hermosas islas, ja que avuy ens dobleguém á sas exigencias y 'ns declarém impotents per mantenir nostre predomini absolut sobre d' ellas, després de haver derramat tanta sang, sepultat en las manigues nostra joventut y vessat allí nostre esquilmada butxaca posada en *estat de siti* pel nostre desdixat govern que no ha sapigut usar la mateixa enteresa quan se tractava de tapar la boca als *yanks* baladrers de Vassigton.

No hi ha pas dupte que la cuestió económica es la més peliaguda de totes las cuestions.

Los *cumquibus* es lo que interessa.

¿Cóm es possible que Espanya pugui dur una carga tan inconmensurable?

¿Es possible carregar ab nous tributs als contribuyents?

No, no y no. Ni 'l pagés, ni l' obrer, ni 'l fabricán, ni 'l comercian ni 'l propietari pot resistir més fexuga carga.

¿D' ahont surtirán, donchs, los *cumquibus*?

....Per mí, no hi ha altre remey que publicar un decret ab los següents capítols:

1.º En cada cantonada 's colgará una forca ahont serán penjats, sens sumarias ni rabes fregits, y sí sols ab la comprobació del delictes, tots los que *irregularisin* un céntim, tan si son ministros, com empleats, com si fos en Perico de los Palotes.

3.50 pessetas

MAGNÍFICA OLEOGRAFÍA

A 16 tintas. 79 per 55 centímetros

2.ª En vista de que tan els industrials, com los fabricans, com els comercians, com els pagesos, com els propietaris de fincas rústicas ó urbanas ja han carregat prou els nauers ab tota classe de tributs, contribucions y demás farandolas, desde avuy contarán pagant los mateixos cárrechs, pero, en cambi, queda suspés lo pago dels cupóns, sigui de la Deuda que 's vulgui, fins á tan que 'l govern pugui tornar los capitals, y pugui llavors rebaixar, casi á res, las contribucions directas é indirectas.

Nota. Lo govern té en consideració que, los uns ab son treball y 'ls altres donant la sang, tots han fet lo que bonament han pogut per conjurar los conflictes ab que ha sigut castigada Espanya; sols los qu' han anat tallant los cuponets cada trimestre, han gosat de tranquilitat, entretenintse en gratarse 'l llombrigo y llegir el Brusi y passar el rosari el día que se 'n recordavan.

Donat en Madrid, lo día de las Justicias á las cuatre de la tarde, etc., etc.

VOLTREGANÉS.

RELIGIOSA

Sant Francisco de Sales.

Es aquest Sant un dels estels més gloriosos de la Iglesia que brillá sobre la terra en lo sigle XVI. Nasqué en Saboya en lo castell de Sales, lo día 21 d'agost del 1567. Sos pares don Joan de Sales y donya Francisca de Sionnas, infiltraren en son tendre cor la religió catòlica.

Mes grandet, estudiá en Annesi y després en París pera completar sa educació y allá visitava frecuentment al pare capuchí fray Angelo, qui, sent en lo mon lo duch de Jayosa y rodejat de tots los medis per gosar de la felicitat terrena, ho despreciá tot per abraçar la pobresa y la humilitat. Ab tal exemple, s' afirmá sens dupte en lo cor del primogénit de Sales la resolució de que l' amor y la caritat havia de trovar en ell un hostatje per tota la seva peregrinació aquí á la terra. Després de sis anys d' estudis y retornat á sa casa, l'enviá son pare á Pádua pera que cursés la jurisprudencia, y allí son pare espiritual lo jesuítia Antón Passevino li recomaná que estudiés teologia, vaticinantli que sería Bisbe de Ginebra.

Miraculosament salvada sa vida en tres ocasions distintas, s' afirmá mes y mes en cumplir la promesa que tenia feta de consagrar sa vida al servey del Senyor.

Vensuda la resistencia del seu pare, passá á ocupar prompte la dignitat de preposit de la iglesia de Ginebra, qual ciutat era foc ardent de la protesta, y sobre tot, de la secta de Zuinglio.

Elevat á la dignitat episcopal va dedicarse preferentment á la predicació y á fer obras de caritat de la qual estava abusat son cor, y á escriurer, refutant als impiós y arrostrant tots los perills quan de la defensa de la Iglesia 's tractava.

Esriptor notabilíssim, deixá reglas y ensenyansas per tots los estats de la vida humana; gran teólech, model de castedat y puresa, confessor de la Iglesia, que ensenyava al mateix temps que ab paraulas, ab las obras; bisbe meritíssim, apóstol, profeta y fundador d' una nova ordre, la de la Visitació.

No volgué may vestir sedas, tenint objectes preciosos, usar coche ni fer boatos de cap mena, trovant gust y alegría en anar sempre á peu y pendrer aculliment en casa dels pobres.

Estant un día tan delicat de salut que apenas podia fer mourer las camas, li pregaren que anés á fer un sermó en un colegi de pares jesuítas qu' estava á una regular distancia, per quals motius lo feren anar á buscar en coche, lo que rechassá dihent: Bo fore que jo anés en coche á predicar la penitencia de Sant Joan Bautista y la pobresa evangélica!

Cridat per assistir á la entrevista que en Avignon havían de tenir Lluís XVII y Carlos Martel, hi aná, rebentlo tot lo poble ab mostrás de contento y alegría; luego passá á Lion en qual ciutat hi havia 'l rey cristianíssim Victor Amadeo, príncep del Piemont, en la que fou rebut com sas grans virtuts mereixian, disputantse las principals familias l' honor d' acullirlo en sa morada, mes, ell preferí la del jardiner del convent de la Visitació.

En aquest convent espirá lo día 28 de desembre de 1622 aquell sér que per tot arreu ahont passava deixava rastre del bé, sent sas últimas paraulas: Viuiu en pau y tingueu temor de Deu.

Heus aquí un ver ministre del Senyor, fiel seguidor en el terreno prácticich de las grandiosas máximas del Evangeli, únich camí que porta á gosar d'eterna vida, mentres que son incompliment, siguin qui siguin, Papas, Emperadors, Prínceps, Bisbes, sacerdots, richs y pobres, los porta á la mort eterna.

¿Seguim á Deu? Sempre, per sempre gloria.

¿No seguim á Deu? Sempre, per sempre perdició horrible.

POLÍTICA

Ocupant ja de fet lo trono de Sant Fernando Alfonso XII per la gracia de Deu que permeté que surtis bé la baladronada de Sagunto, s' organizá un poderós exercit per acabar ab los carlistas. Va organizarse en tres cossos comandats respectivament per Quesada, Morrones y Martínez Campos.

Lo día 29 de janer de 1876, Morrones maná que la divisió Morales de los Ríos s' apoderés de las possessions que 'ls carlistas tenían en Mendizoritz y Arratzain de lo que s' encarregaren las brigadas de Narascues y Cereaga. Va lluytarse cos á cos, los atachs á la bayoneta's repetian ab frecuencia, y quan los alfonsins 's creyen tenir guanyada la forta posició del Bordacho, puig la tenían rodejada per totas parts ab numerosas forsas y sols era defensada por cuarenta carlins comandats per lo valerós don Lleó Tresu qual comportament feu honra al nom que portava; y quan acabadas ja las municions se defensavan tirant pedras, retxassant tota proposta de rendició, reberen per sort aussili, y 'ls liberals tingueren que retirar-se.

La batalla d' aquell día fou un gran honor pels defensors de las patrias tradicions, distingintse en tan gloriós combat los jefes Pagés, Torres é Ibaña, y 'ls brigadiers Aizpurrua y Rodríguez Vera, envejant tots la gloriosa mort dels héroes Salcedo, Garmandia, Aramburu, Blanco y Equinzu que derramaren sa sang abraçats á la bandera que sostenia lo Rey legítim.

Descubrim nostre cap al recordar tals proesas que ensenya á tot cor honrat, de lo que es capás la rassa espanyola quan juga sa sang per lo Dret, la Veritat y la Justicia de una causa bona y santa.

LO PARAYGUAS

L' altre día tot tractant de la boina y sas ventatjas vaig fer la resolució d' avuy parlar del parayguas. Veusaquí un moble barato ó car segons las butxacas; barato pel qui te llum y car pel qui no 'n te gayre. Lo parayguas es compost de roba bona ú ordinaria sostinguda en un bastó y ab branillas enganxada perque, caminant quan plou, nos serveixi de teulada. Per los molts qu' he vist, puch dir que n' hi ha de tantas classes, com las lleys que te en Moret y 'ls pensaments de 'n Sagasta. Los uns lo solen comprar vermell com grans de magrana, altres lo volen mes fosch, de color de xocolata; los mes ó be 'l compran blau ó negre com fum d' estampa. En lloch del acer tan prim per lo qual sovint s' espantlan, avans hi havian barróns de fusta, com peus de taula. Al mitj está la virtut: de tot entre poch y massa; per so reprobo 'ls d' avans, com també reprobo 'ls d' are, puig, per mes que 's digan bons, sempre en tots s' hi trovan taras. Exemple: un día tot sol feya á peu un llarch viatge y no estava á mitj camí quan forta pluja m' atrapa. Al veurem tot esquitxat, al moment obro 'l parayguas; la cosa prenía peu, pro com que la calamarsa queya sobre l' automàtich, primerament no 'm mullava; mes al cap de cinch minuts, pel vent que arrencava 'ls arbres, lo parayguas se 'm girá quedant fet tot una llástima.

Probo de posarlo be, (mentrestant ¿qué adelantava?) y allavors me torna 'l vent á girarlo altra vegada. Lo restant que 'm va passar fora historia massa llarga: arriant moll com un peix ni 'm conceixian á casa. Compteu are que os puch dir dels demás fets sense máquina. Encar que no plogui molt están plens de desventatjas; si son de cutó perque aviat l' aygua 'ls traspassa, si son de seda, allavors la seda ab lo frech se talla. Are entench perque 'ls soldats tant en pau, com en campanya, tant si neva, com si plou no se 'ls veu may ab parayguas. Ara entench perque 'l qui pot ser portat en carruatje l' usa, veyent qu' es millor que qualsevol guarda-espalllas. Ja compendreu que aixó ho dich referintme als impermeables, qual moble portant quan plou, los seglars se tornan freres, ó be semblan capellans ab la balona y sotana. També hi han per altre fi, pro en l' especie de parayguas sombrillas ó parasols, mobles que á tothom agradan, perque á mes d' utilitat donan brill á la elegancia. Jo he vist exemplars molt richs que 'l mes bell efecte causan y no parlo pas del chic ab que cent mans enguantadas presumeixen ser la crem d' aristocráticas salas. Com tampoch me refresch á la mena de parayguas que s' acostuman folrar igual que una americana. Ni menos faig alusió á la classe molt bastarda qu' en sent plegats y lligats semblan una pastanaga. Al costat de tots aquets s' hi poden posá aquells altres que tenen tanta extensió com una tenda de plassa, ó be que per tans forats semblan un ruch ple de llagas.

Un parayguas ominós va aguantant la pobra Espanya: l' han extés los vils governs, los governs que la eclipsaren. Lo termómetro que te sempre mal temps assenyala; los días se van passant; lo parayguas foradantse y s' acosta per moments la darrera pedregada. ¡Deu del Cell! feu que no arrivi lo jorn fatal per la Patria; dissipeu la tempestat que braholant ja amenassa, per veure, un colp atengau las nostras humils pregarías, sentat en lo trono seu Carlos séptim R.. d' Espanya.

CARLOS RIUBROGENT.

MOVIMENT CARLISTA

Brillant per tots conceptes fou la vetllada que celebrá el Centre de Carlistas de Barcelona lo diumenge passat á la nit, en commemoració de la festa dels Reys y que no havia tingut lloch avants per motiu de la Santa Missió.

En la primera part, després de llegir una inspirada poesia lo senyor Puig que fou aplaudidíssima, y un magnífich treball de actualitat, titolat *Católichs y carlistas* lo senyor Burguet, lo distingit jove don Pio Vilalta pronunciá un valent discurs, fent un estudi minucios de lo qu' es la monarquia y de las inmensas responsabilitats que pesan sobre un rey de veras, á qui deuen ajudar de cor y obehir los bons espanyols que vulguin coadjuvar á la regeneració de nostra patria.

Fulminá un terrible anatema al liberalisme que tot ho corromp y denigra y finalisá fent un llamament á tots los carlistas, á qui assegura 'l próxim triunfo de nostra causa si procuravam mereixer de Deu tan senyalat favor.

DE DON CARLOS DE BORBÓN 3.50 pessetas

Pe 'ls de fora, més 0.50 pta. per certificat y franquex.

Varias voltas fou interromput per frenétichs aplausos.

Al comensar la segona part, l' estudiós jove senyor Bardina ens espetà un discurs en català que feu las delicias del auditori.

Conegut es ja en la prempsa carlista de Catalunya aquest distingit jove.

Versá lo seu discurs sobre 'l Regionalisme, part integrant del credo carlista. ¡Quán ens haguera agradat que 'ls catalanistas haguessin sentit el jove Bardinal!

Pot ser haurian cambiat de rumbo.

Y aplaudim mes á aquest jove, porque l' assumpto per ell tractat ab tanta brillantés en lo Centre de Carlistas, es assumpto un xich relegat al olvit per la majoria dels carlistas catalans que en gran part el desconeixen, y es precisament assumpto que l' acaparen indegudament els anomenats *catalanistas*, els quals l' acomoda á sos principis, y 'l trinxan de la manera que 'ls vé á má.

Lo senyor Bardina, en nom del Centre de Carlistas, dirigí un afectuós saludo al Infant don Alfons, que aquell dia celebrava la festa anomástica y ¡ay! també feu vots pera que 'l nen Alfons visqui, creixi en la virtut y 'ls sant temor de Deu y.... vamos, que m' estimo mes sopar á casa que á la presó.

Lo senyor Bardina fou molt aplaudit.

Després de llegir una bonica poesia lo senyor Picart, lo senyor President don Juliá Bosque pronunciá un discurs valent, enérgich, d' aquells que *van á fondo*. Ab quatre hermosas pincelladas pintá l' estat actual d' Espanya, y ¡quina manera de posar la má sobre la llaga!

¡Quina manera de posar manxiulas!

Arrancá de la numerosa concurrencia que omplía de gom á gom el local del Centre, numerosos aplausos y delirants crits de Viva 'l Rey.

Als reiterats desitjos del auditori, lo Rvnt. P. Picó, com ell sap, improvisá un discurs magnífich, recordant l' estrella que guiá als Sants Reys del Orient, y com llavors, una nova estrella guiá al Rey envers al.... Orient, per establir aquí'l seu trono y salvar á la Patria y arremetre contra 'ls moderns Herodes.

La part musical fou desempenyada admirablement per los celebrats artistas senyors de Laspiur, Ricossa, Morera, Vallhonrat y Senesteva.

La numerosa concurrencia, entre la que hi havia carlistas de Gracia, Sans, San Gervasi, Sarriá y del Círcol Tradicionalista d' aquesta capital, guardará grat record de tan solemne vetllada.

Lo president don Juliá Bosque, catedrátich d' aquest Institut, enviá á Venecia un expressiu telegrama.

Per falta d' espay no 'ns podém ocupar extensament de la primera funció donada al Olimpo per la Societat Tradicionalista "La Diadema", la nit del passat dijous.

En lo próxim número en parlarém com se mereix una festassa semblant, y per cumplir una deuda de gratitud envers la digna Junta de "La Diadema".

NOVA SEMI-VISITA

A LA ESCOLA DEL SENYOR MESTRE TITAS

Un nou aucellet ve, mon aymat Mestre á omplir lo vuyt que deixá 'l meu parent; y puig *mori* lluytant en brau palestre voldria jo imitar son bech d' argent.

Encisat mon cervell per las canturias del aixerit aucell de Vich y Olot, emprenc avuy mon vol per las alturias puig com mes alt estich, mes ho veig tot.

Vull contarli *cosetas* d' eixa vila que tan renom ne te de federal; faré, ab mos refiles, que prengan *tila* tots los que portan nom de lliberal.

De son inclit *Pepet lo de las Pomas* per sempre ne vull ser company fidel, puig que units, tan en serio com en bromas lograrém estripar l' hipócrit vel.

Hipócrit vel que tapa mil baixesas, d' ovella pell que quart llop famolench, sas manyas no valdrán, ni sutilesas, puig que desde aquí hont só, tot ho comprench.

Per sortir ab la meva, 'l *punt de mira* no 'l puch tenir pas, no, millor buscat: al cim del campanar un angel gira

que, mentre 'l vent senyala, 'm te al costat.

Desde aquí dalt, ¡si 'n veig jo de *cosetas*, trifulcas y embolichs, penas y planys. y sent com só enemich de malas tretas, veyentho tot, descobriré 'ls enganys.

He pensat comensar mas refilades saludant, ans que tot, als braus carlins y dirlos'hi: s' acostan grans ventadas que tot ho tombaran á mils bocíns.

D' assí dalt, tan propet de la *veleta* s' ovira molt rebé la tempestat; calmeu, donchs, l' impaciencia una miqueta y la suspirada hora haurá arribat.

Ajuntemnos be tots; no movem brega y dignes ens farem de nostre Rey.

¡No veyeu l' enemich que no sossega declarant guerra al Dret y Santa Lley?

Que l' *unió fá la forsa*, ¡no es quimera! aixó ja tots vosaltres ho sabeu; donchs, ¡ánimo y avant! ¡may endarrera que 'n la empresa ens ajuda 'l mateix Deu!

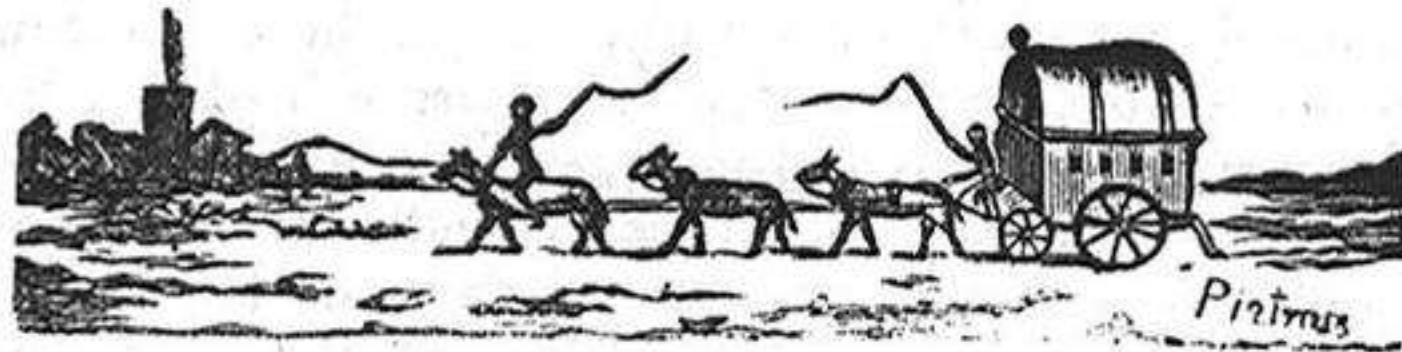
Creyeume tots, carlistas de ma terra, vos aymo desde 'l fons de lo meu cor; ben units, clamarem lo crit de ¡guerra! per aixafar ben prest lo vil traydor.

Mireu que d' aquí dalt veig vostres actes y sé lo que diheu y esteu pensant; jamay ab l' enemich vulgauhi pactes, mostrem sempre lo cor ben noble y grant.

Aquest es mon *saludo, camaradas* que transmés per mon Mestre os dirigesch, puig d' aquí hont só, sofrint las mastreladas per sempre ¡guerra al mal! jo os respetesch.

Ja prou n' hi ha per vuy, mon aymat Titas, á sa escola sovint vull assistí; accepti mas lleals semi-visitas, disposant de

L' AUCELL VILANOVI.

CARTAS DE FORA

Agramunt, 15 de janer de 1898.

Molt estimat senyor MESTRE: Si gran fou l' alegría que tingué la escuma de aquest poble, al sapiguer qui era l'autor de las cartas firmadas per un *Carcunda de cal Ample*, mes gran fou el susto que tingueren al veurer que havia brotat un altre *carcunda* per ferli la guitza.

Si 'l senyor *Plus-Trois*, qu' es de aquells que ramenan la cassola porque 'l confitat no s' apegui, sapigués qui soch, agafaria 'l seu *carinyo* y li diria; apa, *carinyo*, busca 'l y li escups á la cara.

Y no sería estrany porque, aixó de escupir, no sería la primera vegada que ho ha fet.

Mes ara, no 'ls queda altre remey que picar de peus y fer grunyar las dents y encare gracias.

Y ballar la polka saltada ab lo seu *carinyo* allá, prop del cap d' aquells cubertets si *hace ó no hace*.

¡Ay poble infelís de Agramunt! Treballa, treballa si per poguer mantindre á n' aquests quatre tunantes que 't deshonran y prostituheixen.

Son deixeble.

BLANCH Y NEGRE.

Ripoll, 24 de janer de 1898.

Senyor MESTRE TITAS: Lo Círcol Carlista de aquesta vila va en augment cada día y 'l entusiasme dels carlins creix cada día mes. La nova Junta ha quedat constituída en la següent forma:

Presidents honoraris: Excm. senyor Marqués de Cerralbo, don Joaquim Llorens, diputat á Corts y don Joseph Verdager, diputat provincial. President efectiu, don Joseph Muntada; Vicepresident, don Esteve Font; Tesorer, don Vicens Solanich; Contador, don Juan Bunada; Vocal primer, don Rafel Travería; Vocal segón, don Mariano Girbau; Secretari, don Joan Verdager.

Lo Círcol s' ha trasladat al Passeig de San Joan, en lo primer pis de la torre de don Antón Portell.

Per ara, la *estatua* continúa en peu en la plassa del Corral. Los lliberals ens diuhen que es una especie de trágala, pero, ne fem poch cas. La oració, dintre de poch, se tornarà per passiva, puig no es ocasió de llensar bravatas.

Ja vindrá ocasió de demostrarlos que ni 'ns arronsém ni fem cas de paraulotas. Los fets es lo que importa, que lo demés, no es res.

Las paraulas dels lliberals d' aquesta vila, son brams que no arriban al cel.

Son humil servidor.

LO PARDAL DEL MONASTIR.

Tarrasa, 25 de janer de 1898.

A MON ESTIMAT CONDEIXEBLE CALMA-XICÓ.

Ton geroglífich del MESTRE TITAS l' altre senmana vareig llegí

y 'm va fer gracia; fins quan hi penso m' escapa 'l riure ¡me caso ab mil Cregas que al veure 'l.... ¡no va de bromal! ¡quina pensada—vaig dir—minyó! Sens capficarm'hi ni amohinar-me prest vaig trovarne la solució.

Y aixó que encare, fent'hi justicia ben complert no era per estar bé, porque hi faltavan algunas cosas que tú no ignoras y jo las sé, puig, no parlava res dels dos cuadros que van fer traurer tan bruscament, ni de la copia falsificada.... ¡equivocada!—dich malament.

Ni dels disgustos de *cert* subjecte ni de la astucia d' alguns rabins que ab *diplomacia* van pescant sempre la gent honrada, per segons fins.

Com tots los medis per ells son licits (mentres que 'l mando puguin portar) així 'ls *caciques* ab sas casacas sas pasteradas poden tajar.

Pro coneixentlos, ¡fora romanos! tapeus los pampuls ab cutó fluix y si acas cridan, pensém nosaltres: «ja 't conech, herba, que 't dius merd.... uix!

Mes td no paris; fes *geroglífichs*, canta 'ls la canya, no tinguis pó; y si s' enfadan ó algú s' altera, tú li contestas.... ¡Calma-Xicó!

ESCARBAT BUM-BUM.

XARADA

La primera á molts engresca y hasta á algú fa estar malalt; segona, també es de gresca puig qu' es nota musical.

La tercera es negativa, temps del verb la quarta n' es, y es especie aclamativa quarta y primera, al revés.

Prima y tersa, es la primera traduhida al castellá; cuarta y tersa es estiuera y el tot, poble catalá.

PEPET DE LAS POMAS.

ROMBO

* * * * *
* * * * *
* * * * *
* * * * *
* * * * *

Sustituir las líneas horizontal per letras que donquin: 1.ª Nom d' un antich comte catalá. 2.ª Nom de dona. 3.ª Eyna molt manejada per mans femenils. 4.ª Nom d' un ducat extranger, mol conegut dels carlistas. 5.ª Nom d' un capdill del antich poble de Israel.

Y las líneas d' estrellas, lo nom d' un personatge de sang real, dols previndre d' Espanya.

PEPET DE LAS POMAS.

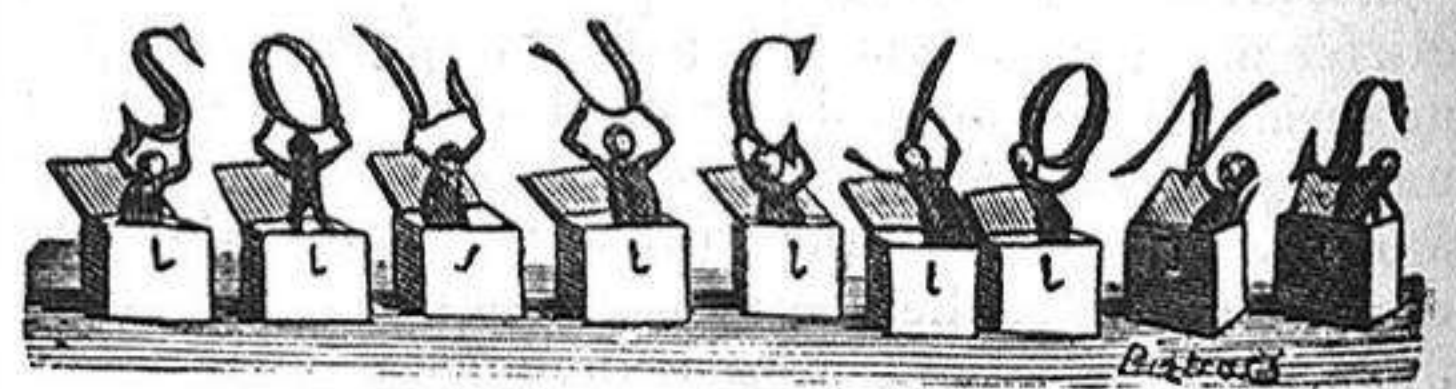
GEROGLIFICH

× A I

G U :

LOOO EST 1897-1897

UN ESTUDIANT.

á lo insertat en lo passat número.

Xarada: Becada.

Acróstich: Groizard.

Aguilera:

Nocedal.

Azcárraga.

Geroglífich: Com mes estudis, mes estudiants.

Establiment Tipogrífich, Casanova, 13; Barcelona.